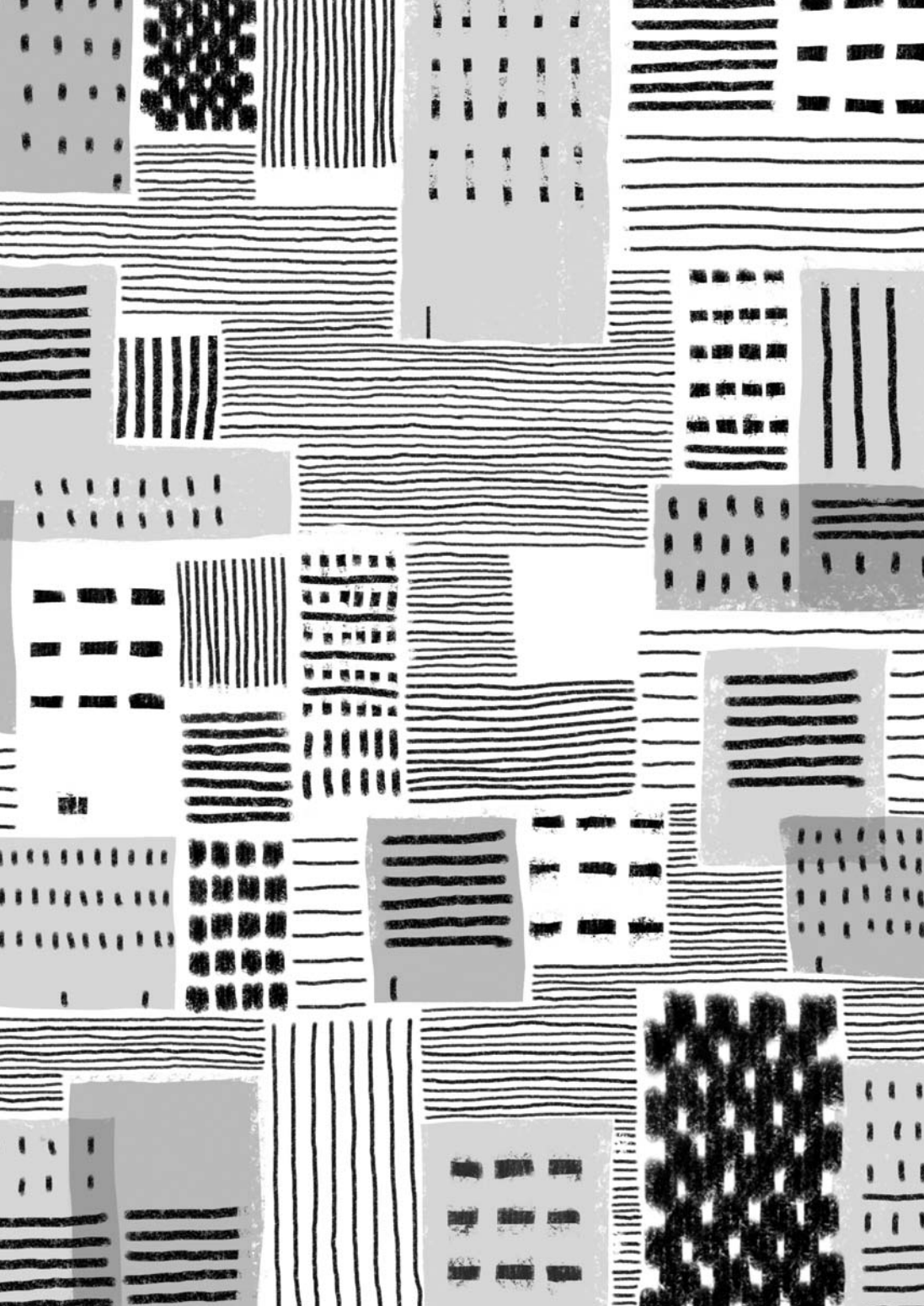

Rodiče byli vzhůru už celý týden, ale nic nebylo jako dřív. Trvalo několik dní, než jim děti dokázaly vypovědět, co prožily v době, kdy všichni rodiče na celém světě z nepochopitelných důvodů spali. Ale i tak si některé zážitky a události nechal pro sebe. Ema si zrovna dnes ráno, hned po probuzení, vzpomněla, že rodičům ještě neřekli vůbec nic o panu Šmejkalovi, který je na samém počátku pátrání po Samovi pozval k sobě do bytu a chtěl po nich, aby se vyfotili s jeho spící, anebo možná mrtvou paní.

Kristýna zase, sotva otevřela oči, zneklidněně pohlédla na dosud dřímající rodiče. Ema, Kristýna i Samuel tvrdošíjně odmítali spát jinde než v ložnici rodičů.

Co když se rodiče zase neprobudí? napadlo hned Kristýnu. Co když už zase spí?

Úzkost se zmocnila jich všech. S úzkostí usínali a s úzkostí se probouzeli a jen přes den na ni chvílemi zapomínali. „Co kdybyste se ve spaní střídali!“ naléhala Kristýna na rodiče. „Kdyby se zase něco stalo, byl by alespoň jeden z vás vzhůru.“

Rodiče je však nesmyslně uklidňovali: „Nemůžete se bát, že se tak nepravděpodobná událost ještě někdy zopakuje.“

Na to se na ně Kryštof skoro obořil: „Ale poprvé přece taky byla nepravděpodobná.“

Kristýna se teď zvedla ze své matrace a vtlačila se mezi maminku a tatínka. Ema se hned také zvedla a přitiskla se k mamince z druhé strany.

„Netlač se tolik!“ napomenula ji Kristýna. „Vzbudíš je!“

Rodiče se však už probírali. Maminka se protáhla a v polospánku k sobě holky přitiskla. Zívla a zašeptala: „Zase nemůžete spát?“

Ze zdola od Samuela se ozýval šramot. Nejspíš si pouštěl autodráhu. V noci ale všechny zburcoval, aniž o tom věděl. Rodiče i holky se probudili jeho hlasitým nářkem. „Co se